

# Bilanț și exigențe

Cu cea de a doua ediție organizată între 29 mai - 4 iunie a.c. la București, **Săptămîna teatrelor de păpuși și marionete** a confirmat angajamentul periodicizării bienale, hotărît, în consens, la debutul acestei prestigioase manifestări culturale (mai 1987).

Incadrat în finala Festivalului Național „Cîntarea României”, beneficiind de sprijinul neprecupețit al organizatorilor: Consiliul Culturii și Educației Socialiste, Comitetul pentru Cultură și Educație Socialistă al Municipiului București, A.T.M., Teatrul „Tăndărică”, **Săptămîna păpușarilor** a reunit, în contextul ei cultural-artistic stimulator, 16 instituții de gen din toată țara, cu unul sau mai multe spectacole (în concurs și în afara lui), recitaluri individuale și de grup, expoziții, colocvii, lansări de carte.

## Secvențe semnificative dintr-un tot unitar

Multe din spectacolele și recitalurile oferite în această atmosferă sărbătorească au mai fost comentate și în revista noastră, fie în cronici separate, fie în relatările asupra întîlnirilor precedente: **Săptămîna teatrelor de păpuși de la Constanța**, ediția a X-a, **Gala recitalurilor păpușărești de la Botoșani** (ediția a II-a)\*.

Programarea în premieră absolută sau reprogramarea tuturor manifestărilor în cadrul competitiv al **Săptămînii** bucureștene a solicitat din partea păpușarilor eforturi suplimentare, o participare intensă, o doză sporită de ambiție și emoțivitate, care și-au pus (inerent), mai mult sau mai puțin, pecetea pe rezultatele artistice ale muncii lor, pe modificările, adesea structurale, efectuate în perspectiva concursului decisiv.

Relatarea noastră încearcă să surprindă cît mai succint tocmai acele clipe deosebite ale reprezentațiilor, acele imagini specifice prin care artiștii păpușari au încercat să comunice la o temperatură unică cu publicul de toate vîrstele.

### TEATRUL DE PĂPUȘI DIN ARAD

#### O rază de soare (recital)\*\*

Exemplară imagine a unei demonstrații de virtuozitate. Adela Moldovan și Aurica Spirk (deținătoare ale trofeului Galei botoșănene și ale Premiului A.T.M. pe 1988) au dezvăluit și în fata bucureștenilor, cu aceeași prospețime, măsura sensibilității și a inteligenței lor creatoare, talentul mînuirii fără de cusur a marionetelor.

\*) „Teatrul”, nr. 12/1988.

\*\*) „Teatrul”, nr. 8 și 12/1988.

#### Anotimpuri de Vivaldi (recital)

Carmen Mărginean a cheltuit un efort puțin obișnuit pentru a ilustra, într-un concept original, de rafinată modernitate, varietatea stărilor sugerate de universul sonor al celebrei partituri muzicale. Parțial, artista a obținut momente de artă atrăgînd atenția asupra maturității profesionale, a complexității (cu sfonii suprapuse prinse la două păpuși) în tehnica de mînuire a marionetei.

#### Arclul albastru (recital)

O evoluție de grup în care spiritul păpușăresc s-a manifestat cu timiditate. Am apreciat gingășia, glasul catifelat al interpretei Elena Gherghinescu și frumusețea păpușilor, îndeosebi a celor doi arici, albastru și roz. Cu mai multă fanfanie și sprijinită pe o tehnică mai sigură și mai dinamică de mînuire, concurența ar fi putut conferi mai multă strălucire și un mai pregnant relief apelului călduros al autorului la împrietenire și solidaritate.

**Amintiri din copilărie** — dramatizare de Dorel Sibii, după Ion Creangă. Regia Francisca Simionescu.

Interesant de urmărit și semnificativ a fost doar chipul păpușii-erou: Nică al lui Ștefan a Petrii din Humulești și modul în care a fost minuit și întruchipat „la vedere” de Carmen Mărginean. Eterogen în viziune cu un amestec arbitrar de elemente, cu puține păpuși și cu mai mulți interpreți păpușari în roluri-cheie (al căror talent actoricesc a lăsat de dorit)

spectacolul n-a reușit decât pe aiocuri să emane farmecul și savoarea, hazul pitoresc al acestui valoros text literar.

## TEATRUL DE ANIMAȚIE DIN BACĂU

**Povestea porcului** — dramatizare de Oltea Goras după Ion Creangă.

Spectacolul s-a arătat atât de stînjelor prin simplismele soluțiilor regizorale și atât de puțin păpușăresc încît mohoreala și plictisul instalate pe toată durata sa au constituit o mostră de cum nu trebuie să arate o reprezentație pentru copii.

**Vasilache și Marioara** — recital susținut de Ion Borțea. Duiosă a fost întâlnirea cu acest artist popular — unul din ultimii animatori ai teatrului tradițional de bilci — care se străduiește, cu impresionantă dăruire și perseverență, să mențină dreptul la supraviețuire al celebrelor arhetipuri: Vasilache, Marioara, Dracul, Popa și Moartea. Farmecul genuin, savoarea populară unică a reprezentației au beneficiat de mare succes, prestația acestui „factotum” (creator și constructor de păpuși, regizor, interpret și compozer) a fost răsplătită cu numeroase aplauze dincolo de care străbăteau și nostalgice regrete pentru condiția, din ce în ce mai marginală a acestui demn strămos al teatrului nostru de păpuși, năstrușnic și incisiv asanator de moravuri și năravuri.

## TEATRUL DE PĂPUȘI „VASILACHE” DIN BOTOȘANI

**Aventurile unui cocoș** de Cristian Pepino \*)

Diagnosticul pe care l-au dat specialiștii la Gala botoșăneană acestui hazliu mini-spectacol s-a confirmat. El e bun, frumos și vesel. Bine fixată de regizorul Liviu Steciuc în datele umorului grațios, muzical, reprezentația și-a năstrat toate poantele în starea lor inițială, pură, fără nici o pată denigrantă, degradantă.

**Luceafărul** de Mihai Eminescu

Una din imaginile cele mai convingătoare dobîndite de poemul eminescian în tălmăcire scenică. Dan Frățiciu, în dublă calitate: regizor și scenograf, a decupat revelator substanța poetic-dramatică, filozofică a dificilei partituri, conferind tuturor planurilor — și celui real, și celui simbolic-imaginar, și celui terestru, și celui fabulos-astral, și celui narat și celui reprezentat — o emoționantă expresivitate. Montarea s-a remarcat prin suita sa de

metafore care încorporau și relatau ideile scrierii cu mare forță de sugestie vizuală și sonoră.

Prin acest subtil și rafinat act de cultură Dan Frățiciu se alătură triumfător temerarilor deschizători de drum în acest gen specific de artă. Echipa păpușarilor botoșăneni, care au răspuns cu toată dăruire exigențelor ridicate de acest experiment înmoldor, merită să fie elogiată fără rezerve.

## TEATRUL DE PĂPUȘI DIN BRAȘOV

**Făt-Frumos rază de soare** de Mircea Florian

Cu mijloace potrivite, pretinse de specificitatea genului, regizat cu onestitate de Ștefan Dedu Farca, spectacolul n-a reușit totuși să ocolească soluțiile șablo-narde, canoanele obișnuite în abordarea basmelor cu zine și Feți-Frumoși. Slăbiciunea a pornit de la text, unde autorul a folosit locul comun, personaje și situații prezente în mai toate basmele cunoscute de adulți și de copii. Fără originalitatea și inventivitatea cu care ne-a obișnuit, scenografa Simă Eniko nu și-a dezmințit, nici de astă dată, puterea creativă. Ea a realizat o scenografie adecvată, funcțională, cu câteva siluete inspirate, singurele elemente ale montării pe care privirea ochilor noștri s-a putut opri cu interes.

## TEATRUL PENTRU COPII DIN BRĂILA

**Dumbrava minunată**, dramatizare de Emil Țigan după Mihail Sadoveanu

Intenții bune. Multă candoare și sinceritate în această montare cu amprentă tradițională. Concepută de Francisca Simionescu în ideea unui spectacol cit mai limpede, în care arhimuzicuta partitură să nu suferă prin transfigurare scenică nici o abatere șocantă, reprezentația a beneficiat — în virtutea acestui gând bun — de momente duiosase în care aventurile Lizucăi și ale lui Patrocle se înche-gau plauzibil și convingător.

## TEATRUL DE PĂPUȘI DIN CONSTANȚA

**Păpușa — prietena mea** de Vasile Căjocaru (recital) \*)

Punctul de vîrf al unei demonstrații individuale de virtuozitate. Ca și la precedentele întîlniri Aneta Forna a constituit revelația și a acestui Săptămîni bucurestene. Minuind la vedere și în toate chipurile (în picioare, în genunchi, stînd pe scaun sau culcată pe podea) păpuși de toate genurile (cu tijă și fără,

\*) „Teatrul” nr. 12/1988.

\*) „Teatrul” nr. 12/1988.

Secția română

Magazinul cu jucării de Al. T. Popescu

Surprinzător, regizorul Aureliu Manea și-a încadrat spectacolul în cele mai bune date ale teatrului tradițional de păpuși. Decorul și păpușile, construite în cea mai obișnuită manieră (ușor caricaturală), cu textul redus la esență, cu accentele puse exact pe ideea principală: păstrarea măsurii în toate împrejurările vieții, bine ritmat, spectacolul s-a bucurat de o receptare limpede dând beneficiarului — copii de vîrstă școlară — satisfacții depline.

O cursă de pomîină de Mariana Dan

Pe un text cu puține virtuți literare am asistat la un fel de joacă cu intrigă polițistă greu de încadrat în vreun gen anume, cu interpreți-oameni (stîngaci) și cu două-trei elemente păpușărești (ca pretext). Reprezentanța a întrunit puține sufragii, în pofida vervei afișate zgomotos și oam dezordonat de către cei patru eroi (trei delapidatori din comerț și un polițist, toți alergători frenetici pe firul citorva poante cu efect umoristic scăzut).

Secția maghiară

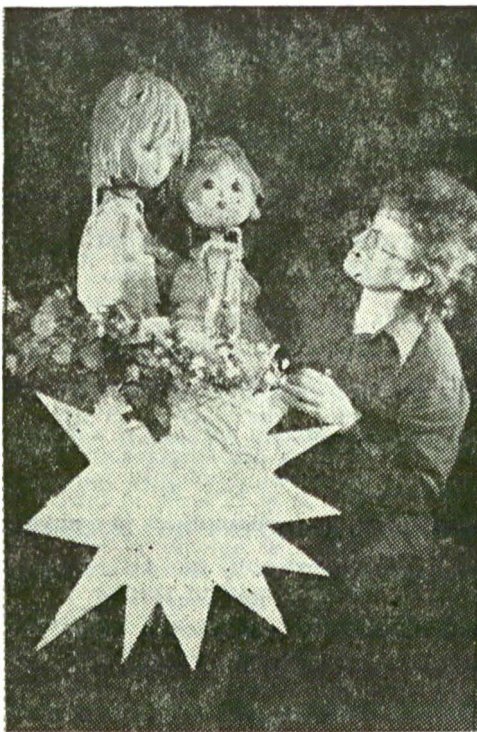
Omulețul de puf de Al. T. Popescu

Un spectacol care a mărturisit prin spiritul său clasic păpușăresc, prin echilibrul și conlucrarea armonioasă a tuturor factorilor care l-au alcătuit, regia calificată, marca inconfundabilă a excelențelor regizoare Kovacs Ildiko. Lirismul și grația, precizia execuției, au reușit să stabilească spontan o relație strînsă între păpușari-păpuși și publicul lor specific. Adecvarea la obiect e un merit demn de luat în seamă.

REGIONALA C.F.R. CLUJ-NAPOCA —  
GRUPUL „SOLARIS“

Fabula iacta est.

În maniera reprezentațiilor zgomotoase și colorate de carnaval, cu măști și coetume impestrițate în culori violente, cu momente de improvizatie în stilul commediei dell'arte, cu o teribilă poftă de joc, entuziaștii artiști amatori clujeni au izbutit, sub îndrumarea animatorului Traian Savinescu, să illustreze amuzant, cu ținte satirice bine plasate, cu gaguri de bună calitate, o suită de maxime și



pe mină și cu sfori), Aneta Forna a dat expresie și strălucire conceptului plenar de „reprezentatie specifică“. Formula de spectacol-recital bine gîndită, cu momente de haz, de lirism, de gingășie, a prilejuit evidențierea profesionalismului la cota maximă, valoarea performanței dobîndită prin muncă asiduă, prin continuă specializare de un talent ieșit din comun.

Scufița roșie — dramatizare de Mircea Vaida, după Frații Grimm

O feerie în alb, cu o căsuță mică, roșie, suspendată, și cu o eroină adorabilă, intruchipată — cu lîspînată și sigură mînulre, cu umor ușor malițios în interpretare — de către Ioana Jora. Interesante și originale soluțiile din propunerea regizoarei Mona Chirilă pentru scena foarte mică. Frumos și expresiv decorul, din voaluri transparente, al Eugeniei Tărășescu Jianu. Supradimensionarea expresionistă în final a Vinătorului a risipit armonia întregului care pînă atunci ne-a plăcut foarte mult, pentru că avea idei și poante nostime legate de contemporaneizarea basmului clasic.



cugetări, de proverbe, al căror tilc și înțelepciune se dovedesc etern valabile.

### TEATRUL DE PĂPUȘI DIN CRAIOVA

**Un vis adevărat** de Adriana Stamate (recital)

Un divertisment estradistic amuzant, susținut cu umor, cu zburdălnicie copilărească, cu maliție, în care s-a văzut, așa cum a dorit cunoscuta artistă minuitoare Adriana Stamate (în ipostazele de actriță de comedie și regizoare), că nici aceste teritorii nu-i sînt compiet străine, că are măsură și bun gust. Tînăra ei parteneră, Iulia Pițigoi s-a mișcat cu multă grație, a cîntat și a dansat ca o adevărată balerină. Numai că a lipsit specificitatea în materie păpușărească. Luată doar ca un simplu pretext, frumosele păpuși ale lui Eustațiu Gregorian n-au putut da reprezentăției înșușiri competitive sau măcar un statut viabil în vreuna din formele de gen statornicite sau deschizătoare de noi drumuri.

### TEATRUL DE PĂPUȘI DIN GALAȚI

**Ariciul albastru** de Al. T. Popescu (recital)

Variantă sensibilă de gen pentru cei mici. Punctul de interes: scenografia

Marianei Brudiu. Un conglomerat de umbrele colorate și un nor pufos, supra-dimensionat, sugerînd un cap de pisică cu ochii de sticlă. Exploatate cu mai multă inventivitate și fantezie, aceste elemente decorative ar fi putut permite o desfășurare mai spectaculoasă a jocului care necri intra prea mult în umbra decorului.

### TEATRUL PENTRU COPII ȘI TINE-RET DIN IAȘI

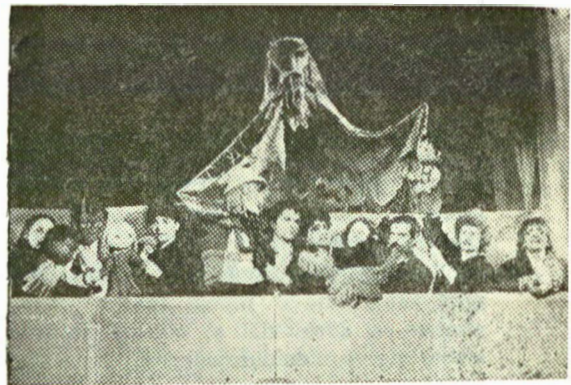
**Punguța ou doi bani** — dramatizare de Ion Agachi după Ion Creangă

Doina Iarcucievici și Viorel Virlian, distinși la Gala recitalurilor botoșănene\*), au împus și în fața juriului și a publicului bucureștean calitățile lor profesionale atit în domeniul mînuirii minusculilor păpușele cit și în acela al întru-chipării în fața paravanului, cu haz autentic, cu vioiciune și aplomb, a celor doi comentatori. Parfumul **dulcelui grai moldovinesc**, propriu marelui scriitor, a cucerit auditoriul.

### TEATRUL „AȘCHIUȚĂ” DIN PITEȘTI

**Baladă pentru toți copiii lumii** de Toma Biolan

Cu bune intenții educativ-patriotice, situată într-o zonă a literaturii pentru școlarii din clasele mici — pe care am dori-o promovată cu mai multă insistență pe scena teatrului de păpuși — aventura celor trei pionieri, porniți să descopere o prețioasă comoară, ar fi avut șansa — prin intermediul imaginii scenice — animată cu acuratețe și profesionalism de artiștii păpușari, să convingă dacă textul s-ar fi circumscris numai în domeniul cunoștințelor și preocupărilor potrivite cu vârsta micilor spectatori.



\* „Teatrul” nr. 12/1988

## TEATRUL MUNICIPAL DIN PLOIEȘTI — SECȚIA PĂPUȘI

Undeva pe pământ de Ion Singoreanu  
(recital)

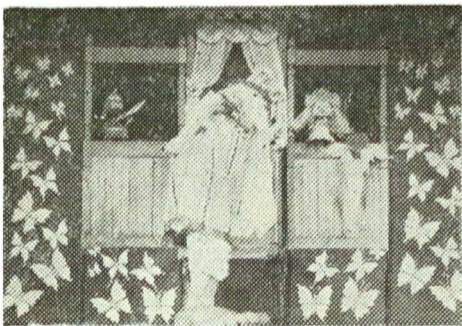
O plăcută surpriză pe drumul progresului artistic înregistrat de un colectiv care s-a arătat receptiv la critici și s-a ambiționat să găsească soluții mai potrivite cu potențialul său creator. Un text scris cu multă sensibilitate și ales cu discernământ a constituit puntea pe care realizatorii spectacolului: regizorul Radu Popovici și scenografa Marcela Fenato (cunoscută artistă minuitoare) au realizat o foarte bună mostră de teatru poetic cu mesaj antirăzboinic transmis cu fior dramatic emoțional prin intermediul unei păpuși pline de candori și de efuziuni lirice viabile.

## TEATRUL DE PĂPUȘI DIN SIBIU

Puzzle de Dan Hindoreanu

Cu acest spectacol foarte bun și expresiv de pantomimă pură echipa tinerilor păpușari sibieni se anunță a fi unul din centrele de atracție nu numai ale săptămânii bucureștene, ci ale tuturor întâlnirilor care-și propun să afirme formule noi, prin care să se poată exprima gândurile creatoare.

Truditorii sibieni ai acestui greu gen de artă, ce pare să cîștige și în țara noastră din ce în ce mai mult teren, au oferit, sub îndrumarea regizorului animator și interpret Dan Hindoreanu, momente memorabile, înșesate de idei, tulburătoare clipe de meditație gravă și satiră usturătoare.



Piticul uriaș de Dan Hindoreanu \*)

Cel mai spiritual și păpușaresc exemplar produs în ultimele două stagioni a intrunit și la această manifestare bucureșteană sufragiile unanime. Despre el s-a vorbit și s-a scris mult. Cu el Dan Frățiciu și-a înscris numele în antologia performanțelor de gen la toate capitolele. Densitatea hazului realizată pe fie-

\*) „Teatrul“, nr. 8/1988.

care centimetru pătrat al acțiunii de evoluția piticilor mici și de senzaționala, fabuloasă apariție și participare în conflict a piticului uriaș a rămas neștirbită, cu toate că spectacolul a fost plimbat de la un capăt de țară la altul, de la Sibiu la Constanța și retur, via București.

## TEATRUL DE PĂPUȘI DIN TIRGU MUREȘ

Secția română

Pungața cu doi bani, adaptare de I. Gheliuc după Ion Creangă \*)

Cu rădăcinile bine înfipte în solul generos al zestrei noastre folclorice, această încântătoare mostră de umor și fantazie regizată de Maria Mierluț (în inspirata scenografie al lui Haller Ioszeff) s-a prezentat la București îmbogățită însă cu și mai multă vervă, cu și mai multă strălucire și savoare mucală, evidențind profesionalitatea acestei trupe închinată total zeului bun al artei păpușărești.

Un bazar bizar

Introducerea unui corp străin, a unui mini-mini recital de muzică ușoară, a diminuat intrucitva interesul pentru acest scenariu de pantomimă cu un conținut bogat de idei, cu penetrante accente satirice, susținut cu elan, cu bucuria jocului, cu entuziasm contaminant de o echipă de opt tineri în regia Mariei Mierluț. Expresie a unei atitudini creatoare, această nouă manifestare a colectivului de păpușari din Tg. Mureș a pus în evidență calea fertilă a pregătirii profesionale complementare, a însușirii unor noi posibilități de expresie corporală, cu rezultate benefice în toate domeniile de activitate și cu folos pentru publicul de toate vîrstele.

Secția maghiară

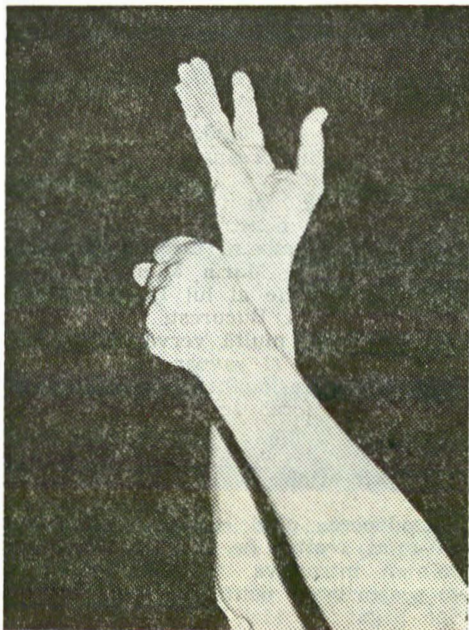
Fata babei și fata moșneagului — dramatizare de Tompa Z. Mihaly după Ion Creangă.

O reprezentație cu merite deosebite izvorite din valorificarea creatoare a unor elemente de folclor. Cadrul plastic inventiv și ingenios, stilizat cu rafinement: păpuși-etalon expresive, în chip de oale și ulcele, aparținând concepției scenografice a lui Haller Ioszeff. Metafore sugestive cu caracter modern, atinosferă adecvată, coerență stilistică, ritm. Sprijinit pe precizia și siguranța mînuirii, pe cîteva performanțe inter-

\*) „Teatrul“, nr. 8/1988

pretative, regizorul Pál Antal a reușit să comunice cu forță semnificativă esența unui text valoros din literatura clasică românească.

Cu cele trei spectacole de elevată măiestrie, Teatrul de păpuși din Tg. Mureș a demonstrat că-și păstrează vie, nealterată, faima de colectiv fruntaș, serios și muncitor.



**Bucuria mișcării (recital)**

O redevabilă artistă a secției maghiare, Olysi Kornélia a susținut un recital de animație a... mâinilor. Suita de mici „poze” (pe care palmele și degetele le pot lua unele față de celelalte și împreună) a constituit un spectacol-surpriză. Fiecare „poză” era ilustrarea unui cuvânt, a unei stări afective, a unei idei — un antrenament exercițiu de alfabetizare a copiilor întru înțelegerea tuturor subtilităților de limbaj ce pot fi întâlnite în orice fel de spectacol teatral. Performanța artistei minuitoare ne dezvăluie un har pedagogic dublat de vocație artistică.

## **TEATRUL DE PĂPUȘI DIN TIMIȘOARA**

**Povestea cucului de ceas de Șerban Foarță (recital)\***

Demnă de admirație, perseverența tinărului Ionuț Brancu de a pleda pentru sentimente delicate și pentru gingășie prin forme miniaturale. Efortul artistic nu a acoperit însă plenar nobila intenție a

\*) „Teatrul”, nr. 12/1988.

interpretului (mînuitor la vedere a patru elemente păpușărești cu tijă : un ceasornic, două păsări și o cutie cu muzică). Mai e de lucru, în continuare, pentru a se cîștiga teren pe tărîmul expresivității maxime.

## **TEATRUL „ȚÂNDĂRICĂ”**

**Mănușa de Brîndușa Zaița Silvestru și Ludmila Szekely-Anton, după Mihai Eminescu.**

**Visul unei nopți de vară de William Shakespeare**

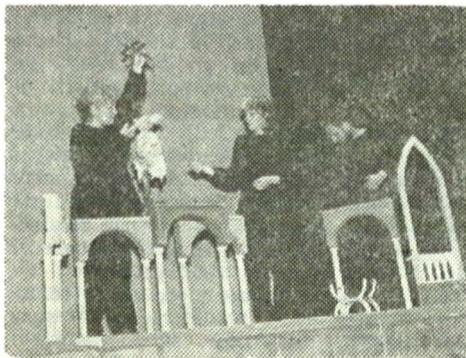
**Vintură lume de Elena și Ștefan Săndulescu (recital)\***

Cele trei fațete cu care s-a prezentat la această ediție Teatrul „Țândărică” s-au arătat deosebit de elocvente pentru definirea energilor creatoare și a zestrei profesionale acumulate în acest colectiv de marcă. Privirea de ansamblu descoperă, ca fenomene exemplare, angajarea ideatică a repertoriului pe scrieri naționale și universale dintre cele mai ambițioase și dificile și alinierea în numeroasele distribuții a unui șir întreg de artiști-păpușari de prim rang, adevărate vedete ale genului. Confrunțați



cu cele mai diverse stiluri și moduri de exprimare, cu cele mai diferite tehnici de mînuire și cu cele mai pretențioase partituri interpretative, artiștii păpușari de la „Țândărică” se pot declara învingători, onorîndu-și de fiecare dată statutul.

\*) „Teatrul”, nr. 12/1988.



La ora actuală, „Tândărică“ se poate mindri cu numărul mare de talente care-și perfecționează vizibil, de la o etapă la alta, mijloacele de expresie. Tineri sau veterani, actorii teatrului se angajează — în fața unor obstacole — să-și depășească condiția, să-și mențină prestigiul național și internațional, cucerit pe drept.

Pilduitoare au fost în acest sens, și în

## O tradiție care obligă

Această a doua ediție a **Săptămîinii teatrului de păpuși și marionete** a avut aerul de confruntare senină, destinsă, lipsită de grijile și obsesia turneelor: s-a desfășurat în tihnă, fără emoțiile concurenței valorice; deci — o confruntare scutită de suspiciuni și ambiții. Dominanța celor 7 zile, încărcate și dimineața și după-amiaza de spectacole, a fost calma curiozitate: pur și simplu minuiitorii, bucueroși de a se fi putut înălța și de a rămîne împreună pe toată durata, au dorit să afle ce reacție va stîrni nivelul lor de profesionalitate; explicabil — aproape la fiecare spectacol publicul l-au constituit, în afara spectatorilor. Inșiși minuiitorii... Virtuozitățile regizorale au fost, la rîndul lor, și ele, judecate cu aceeași părținare. Au primit aplauze și acele montări ale căror principal merit era faptul că îngăduiau ingeniozități de mînuire. Cele două spectacole care conțineau mai mult decît atît — **Scufița roșie de la Constanța și Luceafărul de la Botoșani** — au trezit o admirație cumva distantă. Nici cele două colocvii, organizate cu cele mai bune intenții, în jurul a două teme extrem de importante: „Psihologia copilului și receptarea imaginii teatrale. Teatrul de păpuși. o concepție plastică specifică. Scenografia ca personaj.“ și „Stadiul actual și direcțiile de dezvoltare ale teatrului de păpuși în România.“ — nu au prilejuit comentarii la obiect; cele

primul rînd, eforturile depuse de cei trei interpreți din **Mănușa**, **Brîndușa Zaita-Silvestru**, **Cristina Popovici** și **Paul Ionescu**, pentru ridicarea nivelului măiestriei artistice din acest spectacol.

S-a dovedit încă o dată că, atunci cînd artiștii sînt de talie, o montare își sporește — de-a lungul multelor reprezentații — ceea ce la început era o prezentă incertă: strălucirea și ritmicitatea s-au adăugat, astfel, eleganței și distincției avute încă de la premieră.

O sporită cursivitate și tensionare s-a manifestat și în **Vintură lume**

Echipa din **Visul unei nopți de vară** nu s-a lăsat nici ea mai prejos. Ingenioasele și îndrăznețele soluții scenice propuse de **Cristian Pepino** în acest spectacol original și interesant pentru a argumenta și potența ideile și semnificațiile textului cu diverse modalități ale animației au cîștigat — prin încărcătura emoțională a exercițiului continuu pentru perfecționarea măiestriei — o și mai mare spectaculozitate.

**Valeria DUCEA**

cîteva luări de cuvînt care au pus în evidență incontestabilul fapt că regizorul este cel ce prilejuiește spectacole de substanță și prestigiu au rămas fără ecou (de observat că titulatura celor două colocvii a avut darul de a propune teme de cercetare care nu pot fi acoperite nici măcar în cîteva consistente sute de pagini. Plictiseala și „lirismul“ desfășurării celor două colocvii sînt un semnal de alarmă. E de dorit ca la ediția următoare, la aceste colocvii să fie invitați psihologi, pedagogi, critici și istorici de artă, care să prezinte în fața artiștilor minuiitori rodul cercetărilor și observațiilor lor, pentru care, desigur, vor fi fost invitați din timp. Minimalizarea acestor colocvii pînă la a fi un cadru pentru indigeste, inutile ori convenționale aprecieri asupra spectacolelor vizionate pînă atunci este o atitudine care deturbează în același timp și importanța acestui teatru și meritele organizatorice ale teatrului „Tândărică“).

Dintre participanții care au fost invitați ceremonios să ia cuvîntul nici unul nu a comentat, bunăoară, tentativa de persiflare a germenului de expresionism sumbru, teriomorf, ce se ascunde în aparent senina poveste a **Scufiței roșii**; căci meritul regizoarei **Mona Chirilă** și al scenografei **Eugenia Tărășescu** în spectacolul constăntean constă tocmai în faptul de a fi divulgat și discreditat prin umor șafodajul teratologic camuflat al acestui basm care,